

nim delavcem šole, ki zastopa interese učenca ob odsotnosti staršev) in po razgovoru pripraviti *pisni* obrazložen predlog za izrek opomina ter ga predloži učiteljskemu zboru, ki lahko (pisno) izreče vzgojni opomin. O poteku celotnega postopka izrekanja opomina mora šola voditi *zabeleške* (cf. 3. člen *Pravilnika*). O izrečenem vzgojnem opominu je treba (pisno) obvestiti starše. Šola izda dva izvoda, en podpisan izvod se vrne šoli in vloži v mapo vzgojnih opominov. Šola, določa nadalje *Pravilnik*, mora za vsakega učenca, ki mu je izrečen vzgojni opomin, (pisno) pripraviti *individualizirani vzgojni načrt*, v katerem mora opredeliti vzgojne dejavnosti in postopke, ki jih bo izvajala.

Individualizirani vzgojni načrt je bil v seznam dokumentacije o učencu vnesen šele s *Pravilnikom o dokumentaciji* leta 2012. V letu 2011 je bil precej skrajšani povzetek *Pravilnika o vzgojnih opominih* vnesen v 60.f člen *Zakona o osnovni šoli* (ZOsn-H, Ur. l. RS, št. 87/2011), pri čemer ostaja zgoraj opisani postopek izrekanja vzgojnega opomina enak, *Pravilnik o vzgojnih opominih* pa je sicer prenehal veljati.

Če se na prvi pogled morda zdi, da sta nadomestitev prej razvejanе palete vzgojnih ukrepov z enim samim vzgojnim opominom in precejšnja »avtonomija« šol pri določanju vzgojnih načrtov in šolskih redov korak stran od uradne določenosti in resnosti obravnavanja vzgojnih ukrepov, je v resnici obratno. Resnost obravnave vzgojnih ukrepov se je povečala, predvsem pa se je spremenila njena notranja logika. Reforme vzgojnih ukrepov so bile med drugim motivirane z zmanjševanjem njihove simbolne učinkovitosti, predvsem pa s spremembo prevladujočega ideološkega polja, v katerem je 1) logiko kaznovanja kršitev morala zamenjati logika preventivnega spodbujanja zaželenega vedenja v »pozitivnem« demokratičnem in sodelovalnem vzdušju in 2) v katerem se je odgovornost za vedenje otrok močno razširila na šolo. Vzgojni ukrep kot simbolna kazen za neprimerno vedenje z namenom ukrepanja staršev v smeri prilagoditve učenčevega vedenja in njegove podreditve šolskim pravilom je zamenjala paleta »prijaznejših« in »vzgojno učinkovitejših« *šolskih* strategij »uresničevanja vrednot in pravil«, ki naj bi delovale predvsem preventivno, svetovalno in na osnovi afirmacije zaželenega vedenja. Simbolno kazen, ki naj bi delovala predvsem »s črko«, je zamenjala logika vzgojnega ukrepanja s »praktičnimi«, otipljivejšimi sredstvi (npr. z restitucijo). Vzgojni opomin ostaja edini ukrep, ki ga predpisuje »obča avtoriteta« in ki naj bi vsaj delno učinkoval že (zgolj) na simbolni ravni, kolikor šoli pod določenimi pogoji omogoča enostransko ukrepanje s konkretnimi posledicami (prešolanje brez soglasja staršev). A tudi ta ukrep mora biti pospremljen z »individualiziranim vzgojnim načr-